

SPOLEČNÁ ČÁST MATURITNÍ ZKOUŠKY
ČESKÝ JAZYK A LITERATURA
PRACOVNÍ LIST

William Shakespeare
Romeo a Julie

Výňatek
Umělecký text

ROMEO:

To učiním.- Ukaž mi obličej!
Bratranec Merkuciův, hrabě Paris!
CO říkal mezi jízdou Baltazar,
ač jsem ho pro žal neposlouchal? Neřek,
že Paris se měl s Julií oženit?
Neříkal to? Či se mi to jen zdálo?
Či šílím snad a vymýšlím si to,
mluvil o Julii?- Dej mi ruku,
sousede v smolné knize neštěstí.
Pohřbím tě v hrobě nade všechny hroby.
Že v hrobě? Ne. Vždyť je to maják, hochu!
Zde leží Julie a ta svou krásou
z té hrobky činí palác plný světla.
Zde, mrtvým pochován, si mrtvý, lež!
(Uloží Parise do hrobky.)
Jak často lidé, smrt už na jazyku,
se ještě rozjařili. Pablesk žití
se tomu říká. Ale jak bych tohle
moh nazvat pableskem? Má lásko! Ženo!
Smrt, třeba vsála tvého dechu med,
nad tvoji krásou dosud moci nemá.
Ještě tě nedobyla. Dosud nacheť
ti v tváři plá a na rtech prapor krásy
a nevztyčen tam bledý prapor smrti.

Tybalte v zkrvaveném rubáši!
Co více mohu udělat ti k vůli,
než rukou, která tobě přetrhala
tvou mladost, zabít tvého protivníka?
Odpusť mi, bratranče!- Ach, Julie,
proč jsi stále tak krásná?- Mám snad věřit,
že netělesná smrt je záletná,
že tě ten kostlivec tu drží v hrobce,
abys mu v temnu tady byla milou?
Mám strach, že je to tak. A proto navždy
zůstanu s tebou v tomto paláci
pochmurné noci. Tady budu bývat
s tvou červí čeládkou. Zde na věky
chci spočinout a navždy setřást z těla,
ušlého poutí světem, jařmo hvězd,
které mi nepřály.- Naposled, oči,
naposled, paže, obejměte ji!
A vy, mé rty, vy brány dechu, navždy
polibkem upište se nebytí.
Pojď, trpký druhu, trapný provázeči!
Teď najed', lodivode oufalý,
svým uondaným člunem na skalisko!
Na zdraví, lásko!
Lékárníku, dík!
Jed působí.- Umírám v políbení. (Umře.)

Výňatek
Neumělecký text

Jaroslav Tuček - Mudrování nad koloběhem života a smrti

Volal jsem do valašské obce Karolínky režiséru a emeritnímu rektorovi brněnské JAMU Aloisi Hajdovi, že se chystám na vystoupení pod Mahenovým trámem, abych si připomenul své nadcházející pětasedmdesátiny.
Nazdar, Jardo, tak jak žiješ?
Hrozně! V depresích. Je to hrozné, moji blízcí, známi i přátelé odcházejí.
Představ si, před měsícem mně zemřel bratr, především, ve středu dvacátého osmého měl pohřeb skvělý brněnský tenorista Vladimír Krejčík a ten samý den zemřela výtečná režisérka dabingu Sonja Sázavská. Dělal jsem u ní velké role. Ve čtvrtek devětadvacátého zemřel kolega, vynikající herec Jura Tomek. Co já jsem se s ním nahrával. Pátého, v den svých narozenin se s ním půjdu rozloučit do krematoria. Škoda jich, škoda!
Jardo, všichni jsme na odchodu. Kdyby tomu tak nebylo, brzy by byl svět přečpaný. Nevěš hlavu. Ber to tak, jak to je.
Asi máš pravdu. Vlastně máš pravdu. Režisér má vždycky pravdu. Už nerežírui, ale pravdu mám.
Představ si, načítal jsem v rozhlasu deset pokračování z Antihrdiny a během natáčení na mě padala tak šílená únava, že mně vypovídala službu pusa. Znehybněl mi jazyk, ztvrdnuly rty, myslel jsem, že jsem po mrtvici. To nebyla mrtvice, to byla stařecká tréma. Dlouho jsi v rádiu nedělal, tělo vyšlo ze cviku. Stařecká tréma. Už jsi se z toho dostal?
Jo. Teď už jo. Začal jsem zkoušet Hamleta.
Cože? Shakespearova Hamleta? Ano, Hamleta otce. Huhuhu, princí, na šancích vám straší tatínek. Jak říkával Jan Werich.